

10 jaar *Hypnose*

Meer dan 200.000 exemplaren verkocht

‘Hemeltergend spannend.’ – *VN Detective & Thrillergids*

‘De perfecte thriller.’ – *De Telegraaf*

‘Stieg Larsson meets Nicci French.’ – *Vrij Nederland*

‘Een aangrijpend, beangstigend verhaal.’ – *de Volkskrant*

‘Voor lezers met een sterke maag.’ – *Trouw*

‘Een goede thriller.’ – *Het Parool*

Erik Maria Bark heeft gezworen nooit meer iemand onder hypnose te brengen. Maar als inspecteur Joon Linna hem om hulp vraagt bij een moordzaak waarbij de levens van twee jonge mensen op het spel staan, heeft hij geen andere keuze. Hij brengt een zwaargewonde getuige onder hypnose. Al snel wordt duidelijk dat Erik de prijs moet betalen voor zijn verbroken belofte. Hij wordt getroffen door een serie gewelddadige en onverklaarbare gebeurtenissen. Gebeurtenissen die ook zijn gezin meesleuren in een vreselijke nachtmerrie.

Lars Kepler is het pseudoniem van het Zweedse schrijversechtpaar Ahndoril. Inmiddels zijn er zeven thrillers verschenen rond het fascinerende personage Joon Linna. *Hypnose* was hun thrillerdebuut, dat naar aanleiding van het tienjarige jubileum van deze thriller volledig is herschreven.

LARS KEPLER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Hypnose

Contract

Getuige

Slaap

Stalker

Playground

Jager

Lazarus

Lars Kepler

Hypnose

BLACK EDITION

Vertaald uit het Zweeds door Tineke Jorissen-Wedzinga

2020

AMSTERDAM

Dit is een volledig herziene editie,
ter gelegenheid van het tienjarige jubileum van *Hypnose*

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2009, 2019 Lars Kepler

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Tineke Jorissen-Wedzinga

Eerste druk oktober 2010

Dertigste druk februari 2020

Oorspronkelijke titel *Hypnotisören, Black Edition*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Zweden

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie Hummingbirds

Foto auteur Ewa-Marie Rundquist

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk GGP, Pößneck

ISBN 978 94 031 8950 5

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

‘Als vuur, net als vuur.’ Dat waren de eerste woorden die de gehyptotiseerde jongen sprak. Hoewel hij levensbedreigende verwondingen had – honderden messteken in zijn gezicht, op zijn benen, zijn romp, in zijn rug, onder zijn voeten, in zijn nek en op zijn achterhoofd – had men hem onder diepe hypnose gebracht in een poging om door zijn ogen te zien wat er was gebeurd.

‘Ik probeer met mijn ogen te knippen,’ mompelde hij. ‘Ik ga naar de keuken, maar er klopt iets niet, ik hoor een knetterend geluid tussen de stoelen en er verspreidt zich een vlamvend rood vuur over de vloer.’

De politieassistent die hem tussen de andere lijken in het rijtshuis had aangetroffen, dacht dat hij dood was. De jongen had veel bloed verloren, was in shock en kwam pas zeven uur later weer bij bewustzijn.

Hij was de enige overlevende getuige en commissaris Joon Linna meende dat hij misschien een goed signalement van de dader kon geven. Die was van plan geweest iedereen te doden en had daarom waarschijnlijk geen moeite gedaan om zijn gezicht tijdens de aanval te bedekken.

Maar als de overige omstandigheden niet zo uitzonderlijk waren geweest, was niemand ooit op de gedachte gekomen er een hypnotiseur bij te halen.

In de Griekse mythologie is de god Hypnos een jongeman met vleugels en papaverstengels in zijn hand. Zijn naam betekent 'slaap'. Hij is de tweelingbroer van de dood en de zoon van de nacht en de duisternis.

De term 'hypnose' werd in zijn huidige betekenis voor het eerst gebruikt in 1843 door de Schotse chirurg James Braid. Daarmee beschreef hij een op slaap lijkende toestand van scherpe opmerkzaamheid en tevens grote ontvankelijkheid.

Tegenwoordig is wetenschappelijk vastgesteld dat bijna alle mensen gehypnotiseerd kunnen worden, maar de meningen over de bruikbaarheid, betrouwbaarheid en het gevaar van hypnose variëren nog steeds. Deze ambivalentie wordt vermoedelijk veroorzaakt doordat hypnose door bedriegers, entertainers en inlichtingendiensten over de hele wereld is misbruikt.

Zuiver technisch gezien is het eenvoudig om iemand onder hypnose te brengen; het lastige is om het verloop te controleren, de cliënt te begeleiden en de resultaten te analyseren en daarmee om te gaan. Slechts door veel ervaring en talent is het mogelijk om daadwerkelijk diepe hypnose goed te laten verlopen. Wereldwijd kan men slechts spreken van een handjevol betrouwbare hypnose-experts met medische kennis.

*De nacht van maandag 7
op dinsdag 8 december*

Erik Maria Bark wordt door de rinkelende telefoon abrupt opgeschrikt uit zijn droom. Voordat hij helemaal wakker is, hoort hij zichzelf zeggen: ‘Ballonnen en serpentes.’

Zijn hart bonkt van het plotselinge ontwaken. Erik weet niet wat hij met zijn woorden bedoelt; hij heeft geen idee waar zijn droom over ging.

Om Simone niet wakker te maken, pakt hij de telefoon uit het basisstation en sluipt de slaapkamer uit. Voordat hij opneemt trekt hij de deur achter zich dicht.

‘Erik Maria Bark.’

Een commissaris genaamd Joon Linna vraagt of hij wakker genoeg is om belangrijke informatie tot zich te nemen. Terwijl hij naar de commissaris luistert, vallen zijn gedachten nog steeds omlaag in de donkere leegte van zijn droom.

‘Ik heb gehoord dat u zeer bekwaam bent in de behandeling van acuut psychisch trauma,’ zegt Joon Linna.

‘Ja,’ antwoordt Erik kort.

Terwijl hij naar de uiteenzetting luistert, neemt hij een pijnstillertje. De commissaris legt uit dat hij een getuige moet verhoren. Een jongen van vijftien is getuige geweest van een dubbele moord. Het probleem is dat de jongen zwaargewond is. Zijn toestand is onstabiel, hij verkeert in shock en is buiten bewustzijn.

Hij is die nacht van de afdeling Neurologie in het Huddinge-ziekenhuis overgebracht naar de afdeling Neurochirurgie van het Karolinska-universiteitsziekenhuis in Solna.

‘Wie is de verantwoordelijke arts?’ vraagt Erik.

‘Daniëlla Richards.’

‘Die is heel competent, en ik weet zeker dat zij dat uitstekend...’

‘Ze heeft mij juist gevraagd u te bellen,’ onderbreekt de commissaris hem. ‘Ze heeft uw hulp nodig, en er is bovendien vrij veel haast bij.’

Erik keert met de telefoon terug naar de slaapkamer om zijn kleren te pakken. Er piept een streepje licht van een straatlantaarn onder de rolgordijnen door. Simone ligt op haar rug en kijkt hem met een vreemde, lege blik aan.

‘Sorry dat ik je wakker heb gemaakt,’ zegt hij zachtjes.

‘Wie was dat?’ vraagt ze.

‘Iemand van de politie... Een commissaris, ik heb niet verstaan hoe hij heette.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik moet naar het Karolinska,’ antwoordt hij. ‘Ze hebben hulp nodig met een jongen.’

‘Hoe laat is het eigenlijk?’

Ze kijkt op de wekker en doet dan haar ogen dicht. Hij ziet dat haar sproetige schouders streperig zijn door de vouwen van het laken.

‘Ga maar weer slapen, Sixan,’ fluistert hij.

Erik neemt zijn kleren mee naar de hal, doet de plafondlamp aan en kleedt zich snel aan. Achter hem flitst een glanzend stuk metaal. Erik keert zich om en ziet dat zijn zoon zijn schaatsen aan de klink van de voordeur heeft gehangen om ze niet te vergeten. Hoewel Erik haast heeft, loopt hij naar de kast, trekt de bak eruit en zoekt de schaatsbeschermers. Hij bevestigt ze om de scherpe bladen, legt vervolgens de schaatsen op de mat en verlaat het appartement.

Het is drie uur ’s nachts, dinsdag 8 december, als Erik Maria Bark in zijn auto stapt. Het sneeuwt. De vlokken vallen traag uit

de zwarte hemel omlaag. Het is volkomen windstil en de zware vlokken blijven slaperig op de lege straat liggen. Hij draait de contactsleutel om en de muziek rolt als zachte golven naar binnen: 'Kind of Blue' van Miles Davis.

Hij rijdt het korte stukje door de slapende stad, Luntmakargatan uit en via Sveavägen naar Norrtull. Achter de sneeuwval kun je het water van Brunnsvikén vermoeden: een grote, donkere opening. Langzaam rijdt hij het ziekenhuisterrein op, tussen het onderbemande Astrid Lindgren-kinderziekenhuis en de kraamkliniek door, langs Radiologie en Psychiatrie. Hij parkeert op zijn gebruikelijke plek voor de neurochirurgische kliniek en stapt uit. Het schijnsel van de straatlantaarns weerspiegelt in de ramen van het hoge complex. Op de bezoekersparkeerplaats staan slechts een paar auto's. Merels bewegen zich met ritselende vleugels in het duister tussen de bomen. Het geruis van de snelweg is op dit tijdstip niet te horen.

Hij steekt zijn pasje in de kaartlezer, toetst de zescijferige code in en neemt de lift naar de vijfde verdieping. De tl-buizen aan het plafond schitteren op het blauwe linoleum als ijs in een greppel. Pas nu voelt hij hoe moe hij is na de plotselinge toestroom van adrenaline. Hij heeft zó goed geslapen – zijn slaap laat nog steeds een gelukkige nasmaak achter. Hij passeert een operatiekamer, loopt langs de deuren van de enorme drukkamer, groet een verpleegkundige en neemt in gedachten nog eenmaal door wat de commissaris hem door de telefoon heeft verteld: een jongen verliest bloed, heeft messteken over zijn hele lichaam, transpireert, wil niet blijven liggen, is rusteloos en heeft enorm veel dorst. Men doet een poging om met hem te praten, maar zijn toestand verergert snel. Hij raakt buiten bewustzijn en op datzelfde moment slaat zijn hart op hol. De verantwoordelijke arts, Daniëlla Richards, neemt de juiste beslissing om de commissaris niet bij de patiënt toe te laten.

Er staan twee geüniformeerde politiemensen voor de deur van afdeling 18. Erik meent enige onrust op hun gezichten te bespeuren als hij dichterbij komt. Misschien zijn ze gewoon moe,

denkt hij als hij voor ze blijft staan en zich legitimeert. Ze kijken snel naar zijn legitimatie en drukken vervolgens op de knop, zodat de deur zoemend openzwaait.

Erik gaat naar binnen, schudt Daniëlla Richards de hand en ziet het gespannen trekje rond haar mond, de onderdrukte spanning in haar bewegingen.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb de bloeding in de lever onder controle,’ antwoordt ze.

‘Zal ik naar hem kijken?’

‘We moeten alleen nog wat uitslagen afwachten.’

Een lange man gekleed in een zwarte spijkerbroek en een zwart jasje staat voor de koffieautomaat. Zijn blonde haar zit in de war en hij kijkt ernstig. Erik bedenkt dat dat de commissaris moet zijn die hem gebeld heeft, maar aarzelt omdat de man niet naar hem toe gekomen is om hem te begroeten. Het kan net zo goed de man van Daniëlla zijn. Erik heeft hem nooit ontmoet, maar weet dat hij als cardioloog in het Huddinge werkt.

‘Is dat je man – is hij hier mee naartoe gekomen?’ vraagt Erik met een beweging in zijn richting.

Ze kijkt zowel geamuseerd als verbaasd.

‘Dat is niet...’

‘Ik dacht dat Magnus misschien was meegekomen.’

‘Nee,’ lacht ze.

‘Zeker weten? Ik kan het hem vragen,’ zegt Erik voor de grap.

Daniëlla’s telefoon gaat en ze klapt het toestel lachend open.

‘Erik, schei uit,’ zegt ze voordat ze de telefoon tegen haar oor drukt en antwoordt. ‘Met Daniëlla.’

Ze luistert, maar hoort niets.

‘Hallo?’

Ze wacht een paar tellen en mompelt daarna ‘een hijger’, waarna ze de verbinding verbreekt.

De blonde man komt met een bekertje koffie naar Erik toegelopen.

‘Neem een bakje,’ zegt de man, en hij probeert het koffiebekertje in Eriks hand te duwen.

‘Nee, bedankt.’

De man proeft van de koffie en glimlacht. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen.

‘Lekker sterk,’ zegt hij, en hij probeert Erik opnieuw het beertje te overhandigen.

‘Ik wil niet.’

De man neemt nog een paar slokjes terwijl hij Erik aankijkt met zijn opmerkelijke ogen, grijs als gepolijst graniet.

‘Zou ik jouw telefoon even mogen gebruiken?’ vraagt hij. ‘De mijne ligt nog in de auto aan de lader.’

‘Kun je hem dan niet beter gaan halen?’ vraagt Erik stijfjes op hetzelfde moment dat Daniëlla naar hen toekomt.

‘Je kunt mijn telefoon weer gebruiken,’ zegt Daniëlla.

‘Bedankt.’

‘Geen probleem.’

De blonde man pakt de telefoon aan en priemt zijn ogen in die van Daniëlla.

‘Alleen een kort gesprekje,’ zegt hij.

‘Jij bent toch de enige die hem gebruikt,’ antwoordt ze plagerig.

Hij lacht en trekt zich terug.

‘Dat moet je man zijn,’ zegt Erik.

‘Tja, er moet altijd wat te dromen overblijven,’ zegt ze lachend terwijl ze de lange commissaris even nakijkt.

Er komt een verpleegkundige naar Daniëlla toe, die haar een uitdraai geeft. Daniëlla bedankt haar en kijkt de uitslagen vlug door voordat ze het papier aan Erik geeft.